

Σχόλια στην εισήγηση του αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου

Στις 4/10/2016 έγινε συζήτηση στην ιεραρχία της ελλαδικής Εκκλησίας με εισήγηση του αρχιεπισκόπου που μπορείτε να διαβάσετε εδώ, με θέμα τις σχέσεις κράτους και Εκκλησίας. Το κείμενο, αναφέρεται σε θέματα διοίκησης της χώρας μας

και φυσικά έχει ενδιαφέρον για όλους μας. Για τον σκοπό αυτό, αποφάσισα να το σχολιάσω γιατί αναφέρονται μέσα πράγματα απαράδεκτα κατά την γνώμη μου, που δείχνουν, τόσο τον ξεπεσμό της πολιτείας μας, όσο και τις βλέψεις της Εκκλησίας για την διατήρηση της ισχύουσας κατάστασης θεοκρατικής επίφασης στην δημοκρατία.

Στην προμετωπίδα του κειμένου όπως μπορείτε να δείτε έχει την φράση: *«Η Πολιτεία γεννιέται από τους πολίτες της, ενώ η Εκκλησία γεννά τα μέλη της».*

Και έχει δίκιο, γιατί τα μέλη της Εκκλησίας γίνονται μόνο με τον προσηλυτισμό και μάλιστα σε μικρή ηλικία. Όμως, αν οι συμπολίτες μας γνώριζαν την θρησκεία, αφού έχει ήδη αναπτυχθεί το λογικό, τότε δεν θα είχε τόσους πελάτες και η Εκκλησία θα γεννούσε λιγότερο.

Στις 80 σελίδες κειμένου, θα διαπιστώσετε ότι το μεγαλύτερο μέρος του συνόλου, αναφέρεται σε οικονομικά και δικαστικά θέματα, για να μας πει πόσο αδικημένη είναι η Εκκλησία από την πολιτεία. Στην αρχή όμως και στο τέλος, μας λέει με έμφαση ότι η Εκκλησία είναι *«Ένας κόσμος που μπορεί να στρέψει την ελευθερία του στην αγάπη προς τον Θεό και στην αγάπη προς τον άλλον άνθρωπο είναι η Εκκλησία»* και το γνωστό τσιτάτο που λέγεται ανέξοδα *«αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν».*

Το θέμα της αδικίας το γνωρίζουμε και από άλλες εκκλησιαστικές δημοσιεύσεις. Παρ' όλο που η Εκκλησία είναι ο μεγαλύτερος κτηματίας της χώρας, θεωρεί προφανώς ότι της ανήκει και η υπόλοιπη και προφανώς θέλει για όλη αυτή αποζημίωση εφ' όρου ύπαρξης του ελληνικού κράτους. Μας λέει επίσης μελιστάλακτα σε αντιδιαστολή, ότι η μόνη εξουσία που έχει η Εκκλησία είναι η «εξουσία να αγαπά», αλλά το μόνο ξεκάθαρο στο κείμενό του, είναι το ενδιαφέρον για τα υλικά και την κοσμική εξουσία που απορρέει από αυτά, όπως και το να μην

λερώνεται το όνομά της, παρ' όλο που η ιστορία της είναι γνωστή.

Μας λέει παρακάτω, ότι το έργο της είναι να ενδιαφέρεται **«ανεξαιρέτως στον κάθε τραυματισμένο άνθρωπο κάθε εποχής»** Δεν μας λέει όμως αν θέλει να το κάνει από μόνη της, με τις δυνάμεις της, την περιουσία της ή με ξένα κόλλυβα και την δράση άλλων φορέων, γιατί από την ουσία του κειμένου βγαίνει μάλλον το 2ο σαν συμπέρασμα.

Μας λέει ότι **«Η Εκκλησία παραμένει αυτή η ανοιχτή ευσπλαχνική αγκαλιά, που προσμένει τον άνθρωπο να έλθει “εις εαυτόν”»**.

Μόνο που αυτή εμείς δεν την βλέπουμε· τόσο η παρούσα εισήγηση όσο και η διαχρονική δράση της, το μόνο που δείχνει είναι να κοιτάνε τα «καλά και συμφέροντά» τους, μόνο με αφορμή κάποιο αμφιλεγόμενο φιλανθρωπικό έργο που διαφημίζουν, σαν να μην ήταν υποτίθεται μέρος της δουλειά τους αυτή. Υποτίθεται (αν πιστεύουν σε τίποτα από τις γραφές τους), ότι όταν κάνεις μια φιλανθρωπία στον Χριστιανισμό, σύμφωνα τουλάχιστον με τις διδαχές του Ιησού, πρώτον δεν το διατυμπανίζεις σαν τον Φαρισαίο και δεύτερον το κάνεις με δικά σου χρήματα και όχι των άλλων πολιτών, δεν ζητάς ανταλλάγματα, γιατί τότε δεν είναι προσφορά αλλά υποκρισία.

Και μετά μπαίνουμε στο ψητό που τον ανησυχεί: **«Αυτή η διακονία της αληθινής αγάπης και θυσιαστικής προσφοράς, με όλες τις επιμέρους μορφές και εκφράσεις της, δημιούργησε και την λεγόμενη εκκλησιαστική περιουσία»**. Μόνο που αυτή είναι η μισή αλήθεια, ίσως και λιγότερο. Την μεγάλη περιουσία της την έκανε η Εκκλησία από τον εναγκαλισμό και την προνομιακή σχέση με το βυζαντινό και αργότερα το οθωμανικό κράτος, από την **καταστολή κάθε άλλης άποψης με την βία** και τα νομοθετικά διατάγματα του Βυζαντίου, που εξαφάνισε τους ανταγωνιστές της και δήμευσε υπέρ της την περιουσία τους, και με τον υποχρεωτικό νηπιοβαπτισμό από την εποχή του Ιουστινιανού ήδη, για να μας λένε σήμερα ότι ο Χριστιανισμός είναι η παράδοσή μας και ο λαός χριστιανικός.

Για να απαντήσει και στις τελευταίες ενστάσεις του υπουργού Παιδείας για την δράση της Εκκλησίας στην Κατοχή και στην Επταετία, απάντησε για το...’21: **«Η ελευθερία αυτού του έθνους ποτίστηκε από το αίμα και την ψυχή των ποιμένων της Εκκλησίας»**.

Μόνο που, αν ένα μέρος των παπάδων παρασύρθηκε από την επαναστατική έξαψη, δεν έχει να κάνει ούτε με το σύνολο ούτε με την κεφαλή της Εκκλησίας ούτε με

την ιδεολογία της. Σε αυτόν τον χώρο, έχουμε κατ' επανάληψη αναφερθεί στον αντεθνικό ρόλο του κλήρου, η δε ιδεολογία της θρησκείας τους είναι απόλυτα μοναρχική έως φασιστική και ως ξεκάθαρα διεθνιστική (μην ξεχνάμε ότι ο εθνισμός θεωρείται αίρεση)· δεν έχει καμμία σχέση με κανένα έθνος, εκτός αν περιστασιακά τους βολεύει, πόσο μάλλον το ελληνικό, που δημιούργησε κάποια εποχή τον πολιτισμό της άμιλλας, της αριστείας, της αυτογνωσίας και του ορθολογισμού, στον αντίποδα ακριβώς της δικής τους δουλικής ανατολίτικης, θεοκρατικής και ανορθολογικής αντίληψης.

«Με την υποταγή της βυζαντινής στην οθωμανική αυτοκρατορία, η τύχη των υπόδουλων Ελλήνων αφέθη στα χέρια του Οικουμενικού Πατριάρχου».

Αφέθη από ποιόν; Ο ίδιος ο σουλτάνος την έδωσε σαν επιστέγασμα της αντιδυτικής τους προσφοράς και της φιλο-οθωμανικής τους στάσης. Και δεν αφέθη· έτσι καθόρισε ο ίδιος ο σουλτάντος, αφαιμάζοντας οικονομικά συστηματικά τους ραγιάδες για να διεκδικεί ο κάθε πατριάρχης την θέση με τις αλλαξοπατριαρχίες. Να μην ξεχνάμε ότι όλα τα μοναστήρια του Άθω όπως ακριβώς έστειλαν επιστολή υποτέλειας στον Χίτλερ το 1941, έτσι και πριν ακόμα πλησιάσουν οι Οθωμανοί και πολύ πριν πέσει η Κωνσταντινούπολη, δήλωσαν υποτέλεια στον σουλτάνο για να εξασφαλίσουν τα προνόμιά τους και τα εξασφάλισαν. Η Εκκλησία βγήκε ενισχυμένη από την διάλυση του Βυζαντίου και την υποταγή στον σουλτάνο.

«Οι κοινότητες των υποδούλων που άρχισαν αργότερα σιγά-σιγά... Μέσα από αυτές τις δομές θα καλλιεργηθεί ο έρωτας για την ελευθερία... Κυρίαρχο σύνθημα του αγώνος ήταν το “Για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία”».

Είναι προφανές ότι το βασικό σημείο διαχωρισμού των επαναστατών Ελλήνων, στα πλαίσια δημιουργίας ενός νέου έθνους-κράτους, ήταν η διαφορά στην θρησκεία και τη γλώσσα, οι μόνες τόσο προφανείς, και φυσικά θα τις πρόβαλλαν, ειδιάλλως δεν θα διέφερε από κάθε άλλη επαναστατική κατάσταση από τις χιλιάδες που είχαν γίνει μέσα στην Οθωμανοκρατία. Αλλά η διατύπωση θέλει να μας δώσει την εικόνα, ότι η στάση της Εκκλησίας και η θρησκεία είναι αυτή που οδήγησε στην ελευθερία, αλλά αυτό είναι ψευδέστατο. Όχι, μόνο ο Κοσμάς ο Αιτωλός αλλά και οι πατριάρχες όλοι, τόσο εξ ιδεολογίας (όπως είπαμε ο Χριστιανισμός είναι διεθνιστική ιδεολογία), όσο και εκ θέσεως, δεν ήθελαν την Επανάσταση, αφού οι ίδιοι οι σουλτάνοι τούς τοποθετούσαν στην θέση αυτή, για

να καθησυχάζουν τους ραγιάδες να κάθονται στα αυγά τους και να μην ακούνε τις σειρήνες από τον Διαφωτισμό στην Ευρώπη ή από την Γαλλική Επανάσταση. Άλλωστε, όπως είπε και ο Πατροκοσμάς, ο «Τούρκος είναι προς το συμφέρον μας και τον έβαλε ο Θεός για να μας προστατεύει». Ο όσιος Αθανάσιος ο Πάριος και η ανώνυμη, μάλλον έργο του οσίου, «Πατρική Διδασκαλία», χαρακτήριζε αιρετικούς και άθεους όσους μιλάνε για την ελευθερία.

Το ότι δεν ήταν η θρησκεία, αλλά ο άρτι δημιουργούμενος εθνισμός η αιτία, φαίνεται από το γεγονός ότι η επανάσταση δεν έγινε σε όλους τους χριστιανούς ραγιάδες, αλλά στις ελληνόφωνες περιοχές της Ελλάδος που δημιουργήθηκε ο νέος αυτός εθνισμός, του Νεοέλληνα και όχι σε όλη την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Στην πραγματικότητα, το αίτημα για δημιουργία έθνους δεν προέκυψε από την διαφορά της πίστης, γιατί η πίστη των χριστιανών δεν είχε κανένα πρόβλημα από τους Οθωμανούς. Όπως αναφέρει και ο Στέφανος Π. Παπαγεωργίου («Από το Γένος στο Έθνος»), το αίτημα ξεκίνησε από λόγιους και έμπορους που ερχόντουσαν σε επαφή με την Ευρώπη, με τον Νεοκλασικισμό, με τον Διαφωτισμό και την Γαλλική Επανάσταση (αυτούς που κατηγορεί σήμερα σαν “νεοφιλελεύθερους” πάρα κάτω). Αυτοί έβαλαν τον σπόρο της ελευθερίας, με στόχο να φθάσουμε τις ελευθερίες και την πρόοδο που είχε η Ευρώπη εκείνη την εποχή.

Ακολουθεί ένα κατεβατό με το τι ζημιά τούς έκανε ο Όθων και η αντιβασιλεία και φθάνει για να δικαιολογήσει την μισθοδοσία των κληρικών στην περίφημη σύμβαση του 1952, που όλοι οι εκκλησιαστικοί αναφέρουν, μόνο που τα κείμενα που υποτίθεται περιλαμβάνει δεν βρίσκονται πουθενά. Αντίθετα, ξέχασε να αναφέρει όπως και όλοι οι νεοαπολογητές κάνουν εσκεμμένα, τον Αναγκαστικό Νόμο 536, 05/09/1945 – «Περί ρυθμίσεως των αποδοχών τού ορθοδόξου εφημεριακού κλήρου τής Ελλάδος» **που υπέγραψε ο τότε αντιβασιλέας και αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός**. Αυτός είναι **ο νόμος που καθορίζει την μισθοδοσία των κληρικών** που μέχρι τότε αναλάμβανε η τοπική ενορία, με αντιστάθμισμα για το κράτος, ποσοστό 25% από το παγκάρι, που ελάχιστα έχει αποδώσει (με διπλά βιβλία) και καταργήθηκε μονομερώς με τον Νόμο 3220/04 (άρθρο 15), επί κυβερνήσεως Σημίτη, ουσιαστικά ως «μη εφαρμόσιμος». Ας σταματήσει λοιπόν το γαϊτανάκι με την οφειλή που έχει το κράτος για να πληρώνει τους παπάδες ως δήθεν ανταπόδοση στα βακούφια της που είδαμε με τι τρόπο τα απέκτησε. Το ψέμα υποτίθεται ότι το καταδίκασε ο Ιησούς στον οποίο πιστεύουν· ας σταματήσουν το ψέμα και την υποκρισία.

Μετά μας λέει ότι «δεν έχουν εκλείψει ούτε σήμερα οι διωγμοί των χριστιανών» και αναρωτιέται κανείς, πότε το ελληνικό κράτος δίωξε κάποιον ορθόδοξο χριστιανό -εκτός αν αναφέρεται σε αλλόδοξους-, γιατί ναι, έγιναν διώξεις με την υποκίνηση της Εκκλησίας, όπως στον φιλέλληνα ιεραπόστολο Jonas King και σε οποιαδήποτε ξένη ιεραποστολή βρέθηκε στην Ελλάδα (το ότι η Εκκλησία έχει ιεραποστολές σε άλλα μέρη του κόσμου αυτό δεν έχει σημασία), όπως και στους Μάρτυρες του Ιεχωβά (για τους οποίους η χώρα μας έχει αρκετές καταδικαστικές αποφάσεις στα διεθνή δικαστήρια), ακόμα και σε όσους είχαν άλλη γνώμη όπως ο Θεόφιλος Καΐρης, ο Νίκος Καζαντζάκης, ο Ανδρέας Λασκαράτος, ο Εμμανουήλ Ροΐδης, ο Χριστόδουλος Παμπλέκης, ο Βενιαμίν ο Λέσβιος και όλοι σχεδόν οι φορείς του Νεοελληνικού Διαφωτισμού, αλλά, και εσχάτως στους νεοπαγανιστές όπως λένε, δηλαδή τους φορείς της ελληνικής αρχαίας θρησκείας, αυτούς που επιθυμούν την καύση, αλλά και συγγραφείς ή βιβλία («Μ εις την ν» κ.λπ.) και καλλιτέχνες (Χυτήριο, Outlook κ.λπ.) ακόμα και σατυρικούς bloggers (Παστίτσιος). Ναι, όλοι αυτοί πέρασαν ή ακόμα υφίστανται άμεσους, έμμεσους διωγμούς ή διακρίσεις και υπεύθυνη είναι η Εκκλησία και οι παραθρησκευτικές οργανώσεις της και η διαπλοκή τους με το κράτος και το φασιστικό παρακράτος.

«...και οργανωμένες προσπάθειες να μας θέσουν στο περιθώριο της ιστορίας και της σύγχρονης ζωής».

Δεν ξέρω σε τι αναφέρεται, αλλά το να ασχολείται η Εκκλησία με την δουλειά της και τους πιστούς της και να μην χώνει την μύτη της εκεί που δεν έχει θέση, δεν σημαίνει ότι μπαίνει στο περιθώριο, αλλά στην θέση που πραγματικά ανήκει ή θα έπρεπε να ανήκει, σε ένα ανεξίθρησκο πολιτισμένο κράτος δικαίου, το κράτος που ονειρευόμαστε. Κάποτε ασχολούνται και με την κατακύρωση γάμων, διαζυγίων, ονοματοδοσίας κ.λπ. -πιο παλιά είχε την δικαστικές και εκπαιδευτικές δραστηριότητες. Δεν βγήκε στο περιθώριο, που δεν έχει την νομική κατοχύρωσή τους πλέον, όπως την είχε παλαιότερα. Ας ξεκαθαρίσουν τελικά ποια είναι η θέση τους σε μια κοινωνία και ποια είναι η δουλειά τους και ας αφήσουν τα υπόλοιπα.

Φυσικά, υπάρχουν όπως πάντα και απειλές που αγγίζουν τα όρια κατάρας ή μαύρης μαγείας, όπως η ρήση του Χρυσόστομου που επαναλαμβάνει: *«Πόσοι επολέμησαν την Εκκλησίαν, και οι πολεμήσαντες απώλοντο;»*, που μάλλον έχει πέραση στο «ψεκασμένο» κυρίως ποίμνιο.

Ξεχνά ο αρχιεπίσκοπος, όπως ξέχασε και ο Χρυσόστομος, που και αυτός πέθανε, ότι όλοι είμαστε θνητοί, εμείς, αυτός, όλοι οι παπάδες, όλοι μα όλοι θα πεθάνουμε,

σημασία έχει τι αφήνουμε πίσω μας και τι κάναμε για το κοινωνικό σύνολο. Και η Εκκλησία και οι ταγοί της το μόνο που έχουν κάνει κατά κανόνα, είναι να τροφοδοτούν την συντήρηση, να ενισχύουν τον ανορθολογισμό, να διατηρούν την εξουσία και τα κεκτημένα τους (λιμουζίνες, πισίνες, οδηγούς κ.λπ.) και να ξεχνούν αυτά που διδάσκουν τους άλλους να κάνουν. Οι Εκκλησίες άραγε δεν πεθαίνουν; Η αρχαία λατρεία έζησε από την 2η χιλιετία τουλάχιστον, μέχρι τον 5ο αιώνα και το φασιστικό χάραγμα του Ιουστινιανού, δηλαδή πολύ περισσότερο από την Εκκλησία και έσβησε, με την βία είναι η αλήθεια εξ' αιτίας της Εκκλησίας, αλλά έσβησε, γιατί νομίζουν ότι αυτοί θα ξεφύγουν από τον μόνο σίγουρο κανόνα του θανάτου;

Ας έρθουμε τώρα σε κάτι πολύ ενδιαφέρον: *«Τι πολίτευμα θα θέλαμε; Ασφαλώς όχι αυτό που ζήσαμε στη νεώτερη Ελλάδα μέχρι σήμερα. Εννοώ αυτό της φρικτής καταπίεσης, εκείνο της “σιωπής” ή της καλώς ονομασθείσης “Βαβυλώνειας αιχμαλωσίας και πολιτικής πατρωνίας μας” ή εκείνο των δικτατοριών και πολιτικών ανωμαλιών».*

Δεν του αρέσει λοιπόν το πολίτευμα, προσπαθεί να ξεχωρίσει κατόπιν εορτής φυσικά την θέση του για τις δικτατορίες και λέω κατόπιν εορτής, γιατί ακόμα ζουν όσοι βίωσαν την κατά κανόνα σύμπραξη της Εκκλησίας με το καθεστώς του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», τόσο στο ανώτερο επίπεδο με την ιεραρχία, όσο και στο κατώτερο στην σύμπραξη παπά χωροφύλακα, αλλά ακόμα και στο υπόγειο επίπεδο, σύνηθες της δράσης της Εκκλησίας, με τις παραθρησκευτικές οργανώσεις.

Το θέμα λοιπόν είναι ποια πολιτεύματα δεν του αρέσουν, ή μόνο η δημοκρατία δεν του αρέσει; Γιατί αν εξαιρέσουμε την περίοδο του Διχασμού και το ανάθεμα στον Βενιζέλο, που **η Εκκλησία πήρε ξεκάθαρα φιλοβασιλική θέση**, βοηθώντας τον διχασμό της ελληνικής κοινωνίας, ξεχνώντας και τον Όθωνα, τα υπόλοιπα ήταν συνταγματικά δημοκρατικά (πραγματικά ή κατ' επίφαση ανά εποχή, δεν έχει σημασία, είχαν πάντως την καλύτερη και ευρύτερη νομιμοποίηση) καθεστώτα. Επιτρέπεται σε έναν κρατικό λειτουργό να εκφράζεται έτσι για το πολίτευμα του κράτους; Θα έπρεπε να είναι άραγε κρατικός λειτουργός;

Ακολουθώς μπαίνει και στην ουσία λειτουργίας του κράτους ενώ δεν έχει καμμία σχέση ή έχει διακριτή σχέση, υποτίθεται.

1. Οποιαδήποτε πρόταση αναθεώρησης του Συντάγματος (άρθρο 110 παρ. 2) απόκειται στην πρωτοβουλία της Βουλής. Επομένως η οποιαδήποτε συζήτηση

γύρω από το θέμα αυτό θα γίνει με διακομματική Επιτροπή των Κοινοβουλευτικών Κομμάτων και όχι με εκπροσώπους της Κυβέρνησης.

α) Επειδή μόνη η Βουλή έχει την αναθεωρητική αρμοδιότητα, β) επειδή τα θέματα σχέσεων Ορθόδοξης Εκκλησίας και Ελληνικού Κράτους έχουν σημασία δομική και ιστορική για την πορεία του ελληνικού Έθνους και δεν μπορούν να επιλυθούν χωρίς συζήτηση με το σύνολο των κοινοβουλευτικών δυνάμεων, που εκπροσωπούν τον Ελληνικό λαό.

Θα ήθελα να τονισθεί, ότι όλες αυτές οι αναθεωρητικές επιδιώξεις, καμία σχέση δεν έχουν με τις νομικές υποχρεώσεις της Ελλάδος, που προκύπτουν από την συμμετοχή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όμως μας βομβαρδίζουν η εκφοβίζουν οι εδώ παράγοντες, καθώς είναι ζήτημα που δεν αφορά τους πυλώνες της ευρωπαϊκής ενοποιητικής διαδικασίας. Χαρακτηριστικά τα κράτη μέλη της Ε.Ε. τόνισαν στην κοινή Δήλωση με αρθ. 11 της Συνθήκης του Άμστερνταμ ότι: «Η Ευρωπαϊκή Ένωση σέβεται και δεν προδικάζει το σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο καθεστώς των εκκλησιών και των θρησκευτικών ενώσεων η κοινοτήτων στα κράτη μέλη. Η Ε.Ε. σέβεται με τον ίδιο τρόπο το καθεστώς των φιλοσοφικών και ομολογιακών ενώσεων».

Θεωρώ όλη αυτή την παράγραφο απαράδεκτη, δεν έχει καμμία σχέση ή μπορεί να έχει θέση για το πώς θα αλλάξει το σύνταγμα και το ποιοι είναι αρμόδιοι για αυτό και δεν μπορεί να απειλεί την πολιτεία και τα πολιτικά κόμματα, τονίζοντας ότι ακόμα και να αλλάξει το θεοκρατικής εμφάνισης σύνταγμά μας, θα πρέπει να πληρώσουμε ότι νομίζει αυτός ότι του χρωστάμε ή να ορίζει αυτός θέματα της πολιτείας κατά πως θέλει.

Ακολουθώς επαναλαμβάνει τα λόγια του Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ: «**Το πρόταγμα του λεγομένου χωρισμού επαναλαμβάνεται από προφανώς αμοίρους Νομικής παιδείας, οι οποίοι με εφελτήριο το λεγόμενο θράσος αγνοίας τους θέτουν προς κατεδάφιση ο,τι συνιστά το κράτος δικαίου που επί διακόσια χρόνια σχεδόν πύργωσε ο λαός μας με αίμα και ιδρώτα**».

Μόνο που ένα κράτος δικαίου δεν έχει υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων, το

κράτος δικαίου δεν κάνει κατήχηση με την κρατική βούλα υπέρ μίας Εκκλησίας, στο κράτος δικαίου δεν επεμβαίνει μια θρησκεία στο πρόγραμμα ή την ύλη των μαθητών. Το κράτος δικαίου δεν δέχεται παρεμβάσεις και απειλές από οποιαδήποτε οργάνωση που μπορεί να έχει ιδιωτικό στρατό ή μεγάλη εξουσία. Εκτός αν μιλάμε για το Ιράν ή μια άλλη θεοκρατία. Ένα κράτος δικαίου παίρνει νομιμοποίηση μόνο από τους πολίτες του και όχι από έναν θεωρούμενο θεό διανοητικής κατασκευής «σοφών» του 4ου αιώνα, σαν μία ασαφή και χωρίς λογική ένωση του παλαιού θεού των Εβραίων Ιεχωβά, του θρυλούμενου γιου του Ιησού των Ευαγγελίων και του Πνεύματος του ίδιου του Ιεχωβά. Το κράτος δικαίου αποφασίζει με τους θεσμούς του ότι το ίδιο νομίζει σαν εκφραστής της κοινωνίας, μέσα στα πλαίσια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του νόμου. Στο κράτος δικαίου όλοι οι φορείς και οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στον νόμο και δεν γίνονται διακρίσεις ή διευκολύνσεις όπως αυτές που αναφέρει παρακάτω ο ίδιος ο αρχιεπίσκοπος (στο κεφ.12, διαβάστε τες με προσοχή να δείτε τι σημαίνει ακόμα ισότητα στην χώρα μας), στο τι έχουν καταφέρει δηλαδή σαν διάκριση εις βάρος των υπολοίπων και έχουμε τονίσει και εδώ.

Η Εκκλησία δεν έχει καμμία θέση στο κράτος δικαίου ούτε με το κράτος, ας ακολουθήσουν το κήρυγμα του αφεντικού τους και ας αφήσουν “τα του Καίσαρος στον Καίσαρα”, αν πιστεύουν σε τίποτα από αυτά που φέρεται να τους δίδαξε και συχνά πυκνά μας τα υπενθυμίζουν όποτε τους συμφέρει.

Ακολουθεί ξεκάθαρη πολιτική και κομματική θέση από κάποιον που υποτίθεται δεν θέλει να διχάσει τον κόσμο, στηλιτεύοντας τους κομμουνιστές και τους νεοφιλελεύθερους, κάτι που επίσης είναι απαράδεκτο.

Πάρα κάτω λέγει: *«Μιλούν για χωρισμό Εκκλησίας και Κράτους, διάβαζε Έθνους επικαλούμενοι δήθεν προοδευτικά συνθήματα. Οι αντιλήψεις όμως περί χωρισμού είναι του περασμένου αιώνα που γεννήθηκαν κάτω από μισαλλόδοξο αντιθρησκευτικό και αντικληρικαλιστικό λαϊκιστικό πνεύμα, που δεν συμβιβάζεται με τις σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές και θρησκευτικές αντιλήψεις».*

Ναι, είναι αλήθεια ότι έχουν ευνουχίσει ιδιαίτερα τον λαό μας ώστε τον διαφθορέα της λογικής του, να τον θεωρεί ακόμα σε μεγάλο ποσοστό προστάτη του, και είναι αλήθεια ότι ακόμα έχει ένα κάποιο ποσοστό πιστών γύρω στο 25%, αλλά ένα μεγάλο ποσοστό συμπαθούντων ή ανεκτικών λόγω παράδοσης ή και φορκλόρ, γύρω στο 50%. Υπάρχει όμως και ένα 25% που δεν συμπαθεί καθόλου την Εκκλησία και το μεγαλύτερο μέρος από το ποσοστό αυτό, πολιτικά ανήκει στον

φιλελεύθερο φιλοευρωπαϊκό χώρο και για τον λόγο αυτό οι λίβελοι για τους “νεοφιλελεύθερους”. Για τους κομμουνιστές είναι ενδοσυντεχνιακό το πρόβλημα, γιατί ο Κομμουνισμός έδρασε κρατικά ακριβώς σαν την Εκκλησία· φυσικά θα ξεχνάει ότι από εκεί (στον ελλαδικό χώρο φυσικά) έχει πολλά «πρόβατα».

«Προφανώς μπορεί η Πολιτεία να επιβάλλει με ιδεολογικά κριτήρια τον χωρισμό της Εκκλησίας από τις θεσμικές λειτουργίες του Κράτους, αλλά δεν μπορεί να επιβάλλει και τον χωρισμό της Εκκλησίας από την Κοινωνία».

Θα πρέπει να χαίρεται η πολιτεία μας, που η Εκκλησία της επιτρέπει παρ’ όλα αυτά να προχωρήσει στον χωρισμό. Δηλαδή πραγματικά σας ευχαριστούμε που μας το επιτρέπετε. Τα υπόλοιπα είναι σαν να λέμε ότι δεν μπορεί να μην έχει η άλφα ή η βήτα ποδοσφαιρική ομάδα δεσμούς με την κοινωνία, γιατί κατ’ αναλογία περί αυτού πρόκειται.

Ας έρθουμε τώρα στην ουσία

«Η Εκκλησία κατά την άποψή μου δεν πρέπει να ζητήσει ποτέ τον χωρισμό από το λαό της, γιατί αυτό επιδιώκεται».

Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας· η στέρηση της Εκκλησίας από τις σταθερές μεγάλες προσόδους και κυρίως τις διευκολύνσεις του ελληνικού κράτους, θα της κάνει ζημιά και αυτό φοβούνται. Θα πρέπει να συμμαζέψουν τα οικονομικά τους, να περιορίσουν τις σπατάλες, να εξορθολογίσουν την δραστηριότητα τους, να ζητάνε από τους πιστούς περισσότερο παγκάρι, ακριβότερα κεριά, ευχέλαια, γάμους ίσως να περιορίσουν και τις λιμουζίνες των μητροπολιτών, δηλαδή πράγματα ανήκουστα. Γιατί τώρα δεν έχουν να ανησυχούν για κάτι τέτοιο, ο Έλλην φορολογούμενος τους ταΐζει πλουσιοπάροχα, χωρίς να ερωτηθεί ακόμα και αν δεν τους πιστεύει ή ακόμα και αν είναι αληθινός πιστός και δεν τους χωνεύει. Θα ήταν καλό να ξέραμε την γνώμη του Ιησού των Ευαγγελίων για αυτές τους τις δραστηριότητες. Τι είπε; “ο έχων δύο χιτώνες να δίνει τον ένα”, όχι όμως και οι παπάδες. Αυτοί σαν τους Φαρισαίους μπορούν να τρώνε και να πίνουν εις βάρος μας και να το απαιτούν κιόλας σαν να τους το οφείλουμε. Αν δεν τους ταΐζει το κράτος θα διαταραχθεί και η σχέση τους με την κοινωνία, αυτό είναι αλήθεια. Το 50% των συμπαθούντων θα συρρικνωθεί, γιατί τώρα θα πρέπει οι πιστοί να αποδείξουν την πίστη τους και με έργα, δηλαδή χρήμα. Έτσι το ποίμνιο θα μειωθεί σε ένα ποσοστό μεταξύ του 30 και 50%, η εξουσία τους στην κοινωνία θα μικρύνει. Αλλά για σταθείτε, αυτή δεν ήταν υποτίθεται και η θέληση

του Ιησού; Δεν φέρεται να είπε ότι αν θέλουν να τον ακολουθήσουν πρέπει να υποστούν θυσίες; Δεν φέρεται να είπε ότι λίγοι θα πάνε στον παράδεισο; Δεν φέρεται να είπε ότι θέλει οι πιστοί του να τον ακολουθούν ολοκληρωτικά, ψυχή τε και σώματι; Γιατί να θέλουν να έχουν ένα μπάσταρδο κοινό και όχι ένα πραγματικό από αληθινούς πιστούς, λίγους και καλούς; Θρησκευτικά-χριστιανικά (αν πιστεύουν πραγματικά αυτά που μας πλασάρουν τελικά), δεν είναι σωστότερο; Τι λένε οι θεολόγοι τους για το θέμα;

Δεν θα ασχοληθώ περισσότερο, μπορείτε να διαβάσετε όλο το κείμενο και να βγάλετε τα συμπεράσματα σας, θα σχολιάσω μόνο το μελιστάλακτο κλείσιμο - συνηθισμένη, ανέξοδη και πιασάρικη επωδός:

Πυλώνες μας θα συνεχίσουν να είναι:

α) «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εν όλη τη καρδιά σου και εν όλη τη διανοία σου»,

β) «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» και

γ) «ουκ ήλθον διακονηθήναι αλλά διακονήσαι».

Θα ήθελα λοιπόν να πω στον κύριο Λιάπη, ότι αν πιστεύει αυτός και η Εκκλησία του, αυτά τα περί «αγάπης στον πλησίον», να το αποδείξει με έργα γιατί λόγια είναι εύκολο να το λες, αλλά το να τα πράξεις είναι δύσκολο.

Πως μας λέει ότι αγαπάει τον πλησίον, δηλαδή εμένα, εμάς όλους πιστούς και άπιστους, ορθόδοξους και αλλόδοξους, όταν ζει εις βάρος των φόρων μας και των διευκολύνσεων που σκανδαλωδώς απαιτεί να έχει; **Ας αποδείξει λοιπόν ότι εννοεί κάτι από τα τσιτάτα που συνηθίζουν να λένε περί αγάπης και ας αναλάβει η ίδια η Εκκλησία και οι πιστοί της τα έξοδά της.** Αν πραγματικά είχαν ίχνος πίστης (όσο ένας κόκκος σινάπεως) σε αυτά που λένε θεωρητικά και μόνο, μόνοι τους θα ήθελαν να χωριστούν από το κράτος ώστε και το κράτος να μην επεμβαίνει στα δικά τους.

Αλλά το εύκολο χρήμα και η εξουσία είναι γλυκά.

Φιλίστωρ